

PREMIS RAMON LLULL 2003

Pere Melis Pons (mestre d'escola)

Nascut a Ciutadella el 23 de desembre de 1924.

Mestre d'escola retirat. Estudiós dedicat a la divulgació filològica amb el desig que la gent conegui millor la llengua i l'empri com a vehicle principal de comunicació tant oral com escrit.

Va començar a escriure el novembre de 1979 a El Iris "per mor d'una placa poc aclaridora a un carrer ple de clots i bonys".

Molt conegut per la seva secció "Espipollant" del Diari Menorca, que publica des de l'any 1981. Hi comenta paraules, dites, costums, personatges...; combina els comentaris filològics i les anècdotes. Tasca de divulgació d'algunes característiques del menorquí. Un dels seus seguidors era Francesc de B. Moll, que el va felicitar el 1985. Textos recollits per Edicions Nura en dos toms.

Publica diàriament al Diari Menorca (de dilluns a dissabte aquesta secció i el diumenge "Per passar l'estona").

Treball sobre paraules pròpies de Menorca publicat als "Quaderns de Folklore" (de moment, tres quaderns) amb el títol "La llengua de Menorca. Recull de paraules menorquines".

Reconeixement del Consell Insular de Menorca, expressat el 17 de gener de 1987, any del VII Centenari.

Membre de la Secció de Llengua i Literatura de l'Institut Menorquí d'Estudis.

Ponent del XXVIII Col·loqui de la Societat d'Onomàstica, Ciutadella de Menorca i Maó (març 2002).

Fa de membre de jurat de concursos literaris (Francesc d'Albranca, de Ferreries, el 1987) i pregons.

Maria Antònia Oliver Cabrer (escriptora)

Esriptora. Inclosa dins la generació dels 70, s'inicià en la literatura amb novel·les centrades en la problemàtica de Mallorca i molt influïdes pel gènere rondallístic tradicional. En aquesta línia publicà Cròniques d'un mig estiu (1970), que reflecteix

les conseqüències del boom turístic; Cròniques de la molt anomenada ciutat de Montcarrà (1972), que és la història d'un poble imaginari de Mallorca contada per les tres generacions d'una saga familiar, i El vaixell d'iràs i no tornaràs (1976).

Amb Punt d'arròs (1979), enceta una nova perspectiva més interessada en l'anàlisi psicològica.

Ha fet incursions en la narrativa de gènere, tant policíaca, amb Estudi en lila (1986) i Antípodes (1988), com èpica i mítica, amb Cuineres de foc (1986).

Amb Joana E. (1992) guanyà el premi Prudenci Bertrana 1991.

A més, és autora de les novel·les El Sol que fa l'ànec (1994), Amor de cans (premi Ciutat de Palma de novel·la 1995) i Tallats de lluna (2000).

En col·laboració amb el fotògraf Antoni Catany publicà el llibre-reportatge Les illes (1975) i, amb Maria Rius, el conte infantil Margalida, perla fina (1984).

En el terreny de la narrativa curta ha escrit Coordinades espai i temps per guardar-hi les ensaïmades (1975), que és un recull de relats centrats en la infantesa de l'autora, que tornà a publicar, amb altres contes, a Figues d'un altre paner (1975).

Ha estrenat i publicat dues peces teatrals Negroni de Ginebra (1994) i la Dida (1996), sobre un conte de Salvador Galmés.

Com a membre del col·lectiu Ofèlia Dracs, participà en els llibres Lovecraft, Lovecraft (1981) i Negra i consentida (1983).

Ha treballat per a la televisió amb els guions dramàtics Muller qui cerca espill (1980) i Vegetal (1981), ambdós editats el 1982 amb el títol Vegetal.

Ha traduït al català obres de Virginia Woolf, Robert Louis Stevenson, Mark Twain, Herman Melville, entre d'altres.

Ha col·laborat en publicacions com El Correo Catalán, Serra d'Or i Avui.

Des de 1969, té fixada la seva residència a Barcelona.

Josep Marí Marí (pintor i escriptor)

Nascut a Eivissa l'any 1948.

Va cursar la carrera de Belles Arts -secció de pintura- a la Universitat de Barcelona.

Ha exercit durant 24 anys com a professor de dibuix de batxiller.

Amb altres persones va impulsar, l'any 1970, la represa de l'Institut d'Estudis Eivissencs, del qual fou president juntament amb Marià Villangómez Llobet. A més, dins aquest Institut va ser director de la revista Eivissa, i també promotor i professor dels cursos de català duits a terme per aquesta entitat.

L'any 1982 va publicar el llibre de poemes La veu dispersa, i el 1991 el seu primer llibre en prosa Els deixants de la llum. L'any 1993 va guanyar el premi de narrativa Ciutat d'Eivissa amb Mentre passen els núvols. L'any 1998 va publicar La veu pintada, en el qual reproduceix poemes de La veu dispersa, acompanyats d'una autointerpretació plàstica. El 1999 va publicar el llibre de sonets Respira el món.

En la seva faceta com a pintor, Josep Marí és autor d'una obra plàstica de gran qualitat, de tall impressionista i sovint inspirada en els paisatges i la llum d'Eivissa.

En un article dedicat a l'obra de prosa Els deixants de la llum, l'escriptor i poeta Joan Serra ens ajuda a entendre alguna de les característiques tant de la literatura com de l'obra plàstica de Josep Marí. Diu així: "Els colors de la llum, que Josep Marí ha sabut captar amb destresa impressionista en els seus quadres, amaren d'esplendor les seves paraules".

Isidor Marí i Mayans (filòleg, escriptor i músic)

Va néixer a Eivissa l'any 1949.

Va estudiar Filologia Catalana a la Universitat de les Illes Balears. Va ser professor d'aquesta Universitat fins que l'any 1980 va entrar al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, primer com a cap de Servei d'Assessorament Lingüístic i després com a subdirector de Política Lingüística (1989-1996). Ha estat director del Centre de Terminologia Catalana (TERMCAT). Durant la seva època a la Direcció General de Política Lingüística va posar en marxa el curs multimèdia "Digui, digui", un projecte pilot al Consell d'Europa.

És autor de diverses publicacions relacionades amb la llengua i la cultura catalanes, entre les quals podem destacar Conèixer la nostra pròpia veu, sobre la literatura feta a les Pitiüses, realitzat en col·laboració amb Joan Serra; Notes urgents per a la història de l'ensenyament a Eivissa i Formentera (1948-1903); Llengua i ensenyament a Eivissa i Formentera (1982); Un horitzó per a la llengua (1992), Conocer la lengua y cultura catalanas (1993) i Plurilingüisme europeu i llengua catalana (1996). Així

mateix és coautor del llibre El debat autonòmic a les Illes durant la Segona República (1991).

Va ser un dels fundadors del grup musical UC, del qual va formar part fins l'any 1995. És autor d'algunes de les cançons més conegudes d'aquest grup. Actualment és integrant del grup musical de folk "Falsterbo Marí". També ha ofert diverses actuacions en solitari.

Va ser comissari, juntament amb Julià Araza, de l'exposició "Sempre Eivissa i Formentera" (2000) destinada a difondre els atractius i la singularitat d'Eivissa i Formentera, com a elements d'avantatge competitiu a potenciar enfront d'altres destinacions turístiques.

En l'àmbit polític, va jugar un important paper en els primers anys de la transició democràtica, i destacà per la seva ferma defensa del redreçament lingüístic i cultural a les nostres Illes, com també en la reivindicació de l'autogovern. Va ser candidat al Senat per la candidatura del Bloc Autonòmic a les eleccions de 1977 i 1979.

Bernat Nadal Ginard (metge)

Va néixer el 14 de març de 1942, fa 60 anys al poble d'Artà.

Es llicencià en Medicina l'any 1965, a la Universitat de Barcelona on també es doctorà i on va iniciar el seu camí dins l'aprenentatge del món de la cardiologia, i féu la residència de l'especialitat a l'Hospital Clínic de Barcelona, per travessar després l'Atlàntic i anar a la prestigiosa escola cardiològica de Mèxic durant un parell d'anys. Des de fa uns trenta anys la seva vida professional, docent i investigadora, l'ha desenvolupada als Estats Units d'Amèrica, amb estades a les més prestigioses escoles, hospitals i centres de recerca: Yale University, Albert Einstein College of Medicine, Harvard Medical School de Boston i els darrers anys al New York Medical College, al seu Departament de Medicina i a l'Institut de Recerca Cardiovascular.

La seva tasca professional, docent i investigadora ha fet que rebi premis i reconeixements, com és ara ser nomenat Doctor Honoris Causa per Harvard (1982) o per la Universitat de les Illes Balears (1991) o rebre premis com el d'Investigació Bàsica de l'American Heart Association (1990) o el Joan D'Alós per la Universitat Autònoma de Barcelona (2002) o, fins i tot, el reconeixement de països com Itàlia, que li atorgà el Grande Ufficiale della Repubblica.

També ha format part d'importants comitès assessors del món de la recerca o de la docència i de les principals revistes internacionals de la cardiologia, la recerca o la biologia, com són l'American Journal of Cardiology, Circulation Research,

Circulation, la Journal of Molecular and Cellular Cardiology. Ara mateix, és també membre de l'Institut Català d'Investigació i Estudis Avançats.

Ha impartit molts de cursos, seminaris, ha dictat més de 300 conferències, ha signat més de 400 comunicacions a congressos nacionals i internacionals i ha escrit més de 200 articles científics i també llibres.

Però, a més de tot això, el que fa més important el professor Nadal-Ginard és la línia d'investigació que duu endavant els darrers anys. Han descobert que la regeneració cardíaca és possible. Durant molts d'anys el concepte clàssic era el de la incapacitat del cor adult per renovar les cèl·lules miocàrdiques. Ara, després d'anys d'investigació amb animals i gràcies als estudis del professor Nadal-Ginard i el seu equip, sabem que podem identificar, aïllar i cultivar cèl·lules mare del cor adult, les quals estimulades amb factors de creixement poden entrar en una fase de divisió ràpida i constitueixen una evidència sòlida que el cor es troba en un procés continu de creixement, mort i renovació cel·lular. Aquestes cèl·lules multipotents, capaces de diferenciar-se de qualsevol tipus cel·lular, i que poden obtenir-se a partir del cor, medul·la òssia o altres teixits, es presenten com una estratègia terapèutica de gran futur i esperança en el tractament de malalties tan importants com la insuficiència cardíaca, la necrosi postinfart agut de miocardi o el trasplantament de cor.

Aquests fets, la seva tasca professional i docent, però, especialment, aquesta línia innovadora de recerca constitueixen una porta a l'esperança i al futur, que proporcionarà benestar i millora de qualitat de vida a milions de persones arreu del món.

Ferran Morell Brotard. Palma, 1944 (metge)

Lloc i data de naixement: 4 de gener de 1944

Estat civil: casat

Fills: una filla de trenta-tres anys i un fill de trenta-un

TÍTOLS

Llicenciat en Medicina i Cirurgia (1968), amb qualificació d'excel·lent.

Especialista en Medicina Interna (1973).

Doctor en Medicina i Cirurgia (1979), amb qualificació d'excel·lent cum laude.

Especialista en Pneumologia (1980)

CURRÍCULUM DOCENT

Professor ajudant de classes pràctiques de Patologia General 8 cursos

Professor adjunt contractat Farmacologia Clínica 1 curs

Professor adjunt interí Farmacologia Clínica 3 cursos

Professor associat del Departament de Medicina 5 cursos
Professor titular de Medicina (Pneumologia) des de 1995

DOCÈNCIA POSTGRADUADA

Múltiples cursos impartits

Director del Curs d'Avanços en Pneumologia durant setze anys

Director de les Jornades de medicina ocupacional respiratòria, des de 1997 fins ara.

Director de set tesis doctorals.

Tribunal de tesis quaranta-set vegades.

Devuit beques d'agències oficials obtingudes

Organitzador i actual coordinador del Programa de trasplantament pulmonar de l'Hospital de la Vall d'Hebron

CÀRRECS EN SOCIETATS CIENTÍFIQUES

-President de la Societat Catalana de Pneumologia (1987-1991)

- President de la Secció de Malalties Infeccioses i TBC de la Societat Espanyola de Patologia de l'Aparell Respiratori (SEPAR) el 1987-88 i 1988-89

- Membre de nou societats científiques

- President de la Fundació Catalana de Pneumologia, des de l'any 2000

Estades a altres centres

West Middlesex Hospital. Londres, 1969 (un mes)

Hospital de San Pablo (Dr. Joan Castella) (sis mesos)

Clermont-Ferrand (Prof. C. Molina) (set mesos)

Mayo Clinic, Rochester. (Prof. Ch. Reed) (dos mesos)

Freeman Hospital, Newcastle (1990) (una setmana)

Publicacions

En revistes nacionals: 93

EN revistes estrangeres: 63

Altres publicacions (cartes, resums): 23

Comunicacions i ponències a congressos nacionals: 221

Comunicacions a congressos internacionals: 116

Col·laboracions en llibres: 36

Cursos, conferències i seminaris impartits en centres nacionals: 223

Conferències convidades impartides en centres estrangers: 15

Labor de divulgació (publicacions): 118

CURRÍCULUM PROFESSIONAL

- Metge intern i resident a l'Hospital General de la Vall d'Hebron (1969 - 1972).
- Metge adjunt de Medicina Interna amb plaça en propietat a l'Hospital General Vall d'Hebron (1974-1984)
- Cap de la Secció de Pneumologia de l'Hospital General de Vall d'Hebron (des de novembre de 1988)
- Cap del Servei de Pneumologia de l'Hospital General Universitari Vall d'Hebron (des de 1991)
- Organitzador i actual coordinador del Programa de trasplantament pulmonar de l'Hospital General Universitari Vall d'Hebron, pioner de l'Estat espanyol, que actualment du a terme més de trenta trasplantaments per any
- Professor titular de la Universitat de Pneumologia. Departament de Medicina (25 de maig de 1995)

Guillem Mateu i Mateu (investigador, doctor en Ciències Biològiques, oceanògraf i professor de Micropalentologia)

Caimari 1930. Micropaleontòleg i oceanògraf.

Llicenciat (1963) i doctor (1966) en Ciències Biològiques per la Universitat de Barcelona. Fou (1967-95) oceanògraf a l'Institut Nacional d'Oceanografia.

Des de 1978, és professor associat de micropaleontologia a la Universitat de les Illes Balears.

Ha estat l'iniciador a Espanya de l'aplicació dels foraminífers com a indicadors biològics de la contaminació marítima.

Fou president de la Societat d'Història Natural de Balears(1968-81).

Ha publicat nombrosos treballs sobre la sistemàtica, ecologia i geocronologia dels foraminífers.

És autor, entre d'altres, dels llibres Foraminíferos vivientes del litoral de Cataluña y Baleares (1970) i Micropaleontología sedimentaria del Caribe (Cartagena de Indias, Colombia), sus afinidades con las formaciones arrecifales y de manglas del Mioceno Terminal de Mallorca y la abiohermatización del Mediterráneo (1991) i de diversos articles publicats a revistes, com Bolletí de la Societat d'Història Natural de les Balears, Cuadernos de Geografía, Publicaciones Instituto Biología Aplicada i Revista Española de Micropaleontología.

És acadèmic de la Reial Acadèmia de les Ciències i les Arts de Barcelona, de la Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia de les Balears i de la New York Academy Ciencias; membre de la Societat Catalana de Biologia (1996), de la Societat Espanyola de Paleontologia i del comitè avaluador de Ciències Marines i Biologia de Brussel·les.

Vicenç Maria Rosselló i Verger (geògraf)

Palma 1931. Geògraf.

Estudià (1951-52) Ciències Naturals a la Universitat de Barcelona i es llicencià (1958) en Filosofia i Lletres, especialitat d'Història.

Es doctorà (1964) per la Universitat de València amb la tesi Mallorca. El Sur y Sureste (1964).

S'ha especialitzat en geografia física, sobretot en l'estudi de les albuferes i dels litorals desenvolupats durant el quaternari a Mallorca, a Múrcia i al País Valencià.

És autor dels estudis El litoral valencià (1969), Estudios sobre centuriaciones romanas en España (1974), Evolución urbana de la ciudad de Murcia (1975), Les Illes Balears. Resum geogràfic (1977), Geografía de la provincia de Alicante (1978), Cinquanta-cinc ciutats valencianes (1985), Geografía humana del País Valenciano (1990) i L'Albufera de València (1994).

És col·laborador de la Gran Enciclopèdia Catalana.

Entre 1967 i 1969, fou catedràtic de la Universitat de Múrcia i, des de 1969, ho és de Geografia de la de València.

Ha estat degà (1975-76) de la Facultat de Filosofia i Lletres, director (1979-84) del servei de publicacions i vicerector (1981-84) d'extensió universitària i d'estudiants, de la Universitat de València.

Fou (1981-84) conseller de la Institució Alfons el Magnànim de la Diputació Provincial de València i és (des de 1987) director de l'Institut de Geografia de la Institució Valenciana d'Estudis i Investigació.

Ha estat guardonat amb els premis Cerdà Reig de la Diputació Provincial de València (1966) i Jaume I de l'Institut d'Estudis Catalans (1968).

Societat d'Història Natural de les Balears

Entitat creada el 1948 amb la intenció de fomentar els estudis de ciències naturals.

Entre les seves activitats destaca l'organització de cursos, excursions, exposicions, cicles de conferències i la publicació des de 1955, del Boletín de la Sociedad de Historia Natural de Baleares.

En els seus inicis funcionà com a secció de la Real Sociedad Española de Historia Natural, però arran de les desavinències per la publicació d'un fulletó de difusió interna, es decidí independitzar-se'n.

Antoni Catany Jaume (fotògraf)

Fotògraf.

Resideix a Barcelona des de 1966.

El 1972 féu la seva primera exposició individual a Barcelona.

Ha exposat a Espanya, França, Holanda, Regne Unit, Itàlia, Estats Units, Tunísia, Alemanya i Japó, entre altres països.

El 2000, el Museu Nacional d'Art de Catalunya -MNAC- féu una mostra antològica de la seva obra amb el títol "Toni Catany. El artista en su paraíso" i, el 2002, exposà a la Fundació Miró i s'inaugurà una mostra retrospectiva en el Centre de Cultura de la Misericòrdia, ambdues a Palma.

És autor de la monografia Tomàs Monserrat (1873-1944), retratista d'un poble (1983), Les Illes (1975), amb text de Maria Antònia Oliver, Les Balears (1985), amb text de Baltasar Pòrcel, Natures mortes (1985), Calotips (1987), Retrobar Barcelona

(1987), Història de la dansa a Catalunya (1987), La meva Mediterrània (1990), Flowers of life (1991), Somniar Déus (1993), amb text de Blai Bonet, Obscura memòria (1994), Fotografies (1997) i la monografia Toni Catany. Fotografies (1997).

Ha fet reportatges i retrats per a revistes internacionals, portades de discs i ha treballat amb els processos fotogràfics antics.

La seva obra, de caire intimista, s'ha especialitzat en natures mortes. Ha contribuït a la revaloració de la fotografia entesa com a llenguatge artístic.

La seva obra es troba a la Biblioteca Nacional de París, al Museu d'Art Modern (París), al Museu Niepce (Chalon-sur-Saone, França), a la Universitat de Parma (Itàlia), a la International Polaroid Collection (EUA) i al Museu de Mallorca.

El 1991, el Ministeri de Cultura francès li atorgà el títol de Chevalier de l'Ordre de les Arts i les Lletres, i el 2001 fou guardonat amb el Premi Nacional de Catalunya d'Arts Plàstiques i el Premi Nacional de Belles Arts, secció fotografia.

Miquel Brunet Miquel (pintor)

Pintor i dibuixant.

Començà a dibuixar a la infantesa de manera autodidàctica, durant la immobilitat derivada d'un accident.

Aprengué l'ofici de sastre a l'Acadèmia de Sastreria de Barcelona.

El 1943-1944 féu estudis de pintura a l'Acadèmia de Dibuix Ricard Tàrraga, de Barcelona, i pintà els seus primers olis.

Des de 1949, es dedica plenament a la pintura.

Quan tornà a Mallorca fou encoratjat a pintar pels artistes de Manacor i, sobretot, per Rafel Jaume que el féu participar en el Grup Tago.

El 1959 exposà per primera vegada a Palma.

El 1960 sojornà a Madrid, on es relacionà amb Olga Sacharoff, estudià els manifestes de Joaquim Torres García i admirà els paisatges d'Ortega Muñoz, que l'influïren decisivament.

Situat al marge del tradicionalisme postimpressionista, s'insereix dins els artistes de Mallorca dedicats a un realisme màgic i ingenuïsta, com Jaume Mercant i Miquel Rivera Bagur.

Conreà la natura morta, la figura i el paisatge.

Devers 1970, començà a deixar els tons terrosos i evolucionà cap a un cromatisme més lleuger i alegre.

Ha exposat individualment a Mallorca, Barcelona, Madrid, Alemanya i Estats Units d'Amèrica.

El 1984, li fou concedit el premi Ciutat de Palma de Pintura.

El 1990, el Govern de les Illes Balears organitzà una exposició retrospectiva a la Llonja de Palma, i, el 2002, se'n féu una d'antològica al Casal Solleric, de Palma.

Lluís Moya Bareche (economista)

Advocat, economista i auditor.

La seva titulació acadèmica és la següent:

- Professor de Mercantil (Escuela de Comercio de Palma de Mallorca)
- Llicenciat en Dret (Universitat Complutense de Madrid)
- Llicenciat en Econòmiques (Universitat Complutense de Madrid)
- Direcció d'Empreses P.D.E. (Instituto de Estudios Superiores de Empresa I.E.S.E. Universitat de Navarra i Barcelona)
- Auditor de comptes (Registro Oficial de Auditores de Cuentas)
- Cursos d'especialització en direcció d'empreses, auditoria, gestió de qualitat realitzats a Estats Units i a Europa.

Fou delegat fundador de l'Il·lustre Col·legi d'Economistes de Balears (1968-1972), vicedegà del Col·legi d'Economistes i president de la Secció del Registre d'Economistes de Madrid per Balears (1991-2000) i degà president a partir del 2000.

Ha publicat Análisis Económico-financiero de las Principales Empresas de Baleares por sectores de Actividad (1a edició 1994 i 3a edició 2000). Articulista de El Mundo.

Segon premi de la II Edició del Premio Europa Prensa Escrita, Radio y Televisión de Baleares 1997, atorgat per la Comissió Europea, el Parlament Europeu i el Centre Balears Europa del Govern de les Illes Balears.

Actualment té despatx professional d'Auditoria i Assessoria d'Empreses.

És administrador únic de Aguiló y Moya Auditoria, S.L., amb 10 col·laboradors titulats, 2 auditors, 8 economistes i llicenciats en Ciències Empresarials i 2 advocats.

Sebastià Arrom i Coll (prevere)

Neix a Santa Eugènia el 3 de setembre de 1925.

Cursa la carrera eclesiàstica en el Seminari Diocesà de Mallorca (1936-1939).

Des de l'any 1944 al 1949 fou becari del Col·legi Pontifici de la Sapiència.

El 1949 fou ordenat prevere pel bisbe Hervás.

El 1954 va ser designat rector de la Parròquia de Sant Josep Obrer, i aquest mateix any creà la primera escola d'ensenyança primària de Sant Josep Obrer.

Des de l'any 1955 fins al 1960 coordina les obres de la construcció del nou temple parroquial de Sant Josep Obrer, projecte de l'arquitecte Josep Ferragut, que és beneït pel bisbe Enciso.

L'any 1962 promou la creació de la primera Secció Filial Masculina d'Institut "Sant Josep Obrer" per a l'ensenyament, amb caràcter social, de batxiller elemental, batxillers tècnics i batxiller superior nocturn.

L'any 1964 promou la creació de la primera Secció Filial Femenina "Sant Josep Obrer" per a l'ensenyament del batxillerat elemental i els batxillers tècnics i superiors.

L'any 1968 es trasllada als Estats Units, a Nova York (Brooklyn), on exerceix una tasca pastoral i al mateix temps té l'ocasió d'estudiar el sistema educatiu nord-americà.

L'any 1968 promou l'ensenyament del català a les dues filials, masculina i femenina, amb l'ajut de l'Obra Cultural Balear, com a assignatura complementària del batxiller. Són els primers centres a les Balears on es cursa de manera oficial aquesta matèria.

L'any 1972 promou la creació de l'escola professional "Sant Josep Obrer" per a les branques administrativa, electrònica i delineació de primer i segon grau.

L'any 1981 promou l'ensenyament del segon grau d'informàtica de gestió, equips informàtics i hostesses de congressos.

L'any 1990 és distingit amb " L'Homenatge al Mestre" per la Conselleria de Cultura, Educació i Esports del Govern Balear.

El mateix any promou la nova construcció d'un centre de secundària obligatòria i d'adaptació del batxillerat a la LOGSE i els cicles formatius de grau mitjà, grau superior, garantia social i integració dels alumnes amb deficiències psíquiques al nivell d'educació infantil, primària i secundària.

El 1993 va ser nomenat membre del Consell Consultiu de la Universitat de les Illes Balears.

Fins al mes de setembre de 1997 fou director general del col·legi Sant Josep Obrer, d'ensenyança infantil, primària, secundària, de batxiller i COU, de formació professional i cicles formatius de grau mitjà i superior, amb un nombre de 2400 alumnes i 123 professors.

El 1997 fou nomenat canonge de la Seu de Mallorca.

Actualment dirigeix les obres de reforma de l'hospital i la restauració de la Seu de Mallorca.

El seu profund amor a la vila de Santa Eugènia ja va quedar ben palès quan als tretze anys va realitzar l'estudi de caràcter històric "Descripción geográfica de la demarcación parroquial de Santa Eugenia acompañada de mapa a escala 1: 2.500", que, vist en la perspectiva dels nostres dies, ens demostra l'empenta, el coratge i l'esforç per la feina ben feta, que han estat constants a la seva vida.

L'altra constant a destacar és la seva feina a favor de la cultura i l'educació: la seva inquietud emprenedora i innovadora en el món de l'ensenyament, però també el seu caire solidari que ha fet de la creació del col·legi Sant Josep Obrer una obra no només educativa sinó també social i de promoció de tota una barriada.

Aquesta trajectòria ha meregut el reconeixement públic de la comunitat autònoma de les Illes Balears quan, el 1995, fou distingit per la Conselleria de Cultura, Educació i esports del Govern Balear amb el Premi "Miquel Porcel i Riera".

Grups d'Esplai de Mallorca (GDEM)

Associació juvenil creada (1978) a Palma per un grup de monitors de campaments i colònies d'estiu de Mallorca.

Té com a finalitat l'educació integral dels joves en el temps lliure, mitjançant una pedagogia activa a través de tallers, jocs, vetllades, campaments i colònies d'estiu.

Organitza anualment la Diada de l'Esplai i la Mostra de la Cançó Infantil i Juvenil.

Té el Casal de Colònies Binicanella (Bunyola), amb una capacitat de 35 places en règim de pensió completa.

Fins al 1982, va dependre de Càritas i, posteriorment, del Bisbat de Mallorca.

Ha estat presidit per Miquel Mas Servera (1978-80), Bernat Vicens Vich (1980-83), Jaume Alemany Pascual (1983-87), Joan Cerdà Martorell (1987-90) i Maria Mercè Puig Viñeta (des de 1990). El 1991 agrupa

Cucorba (grup de teatre i animació fundat a Muro el 1977)

Grup de teatre i animació fundat a Muro (1977), per Francesc Aguiló Serra, qui n'és director des dels inicis, Jeroni Cerdó Cladera i Gabriel Gamundí Ramis.

Dedicat al teatre infantil, representa espectacles propis i obres d'autors mallorquins. D'entre els seus muntatges destaquen N'Espardenyeta, de Jaume Vidal Alcover (1978); La princesa embruixada, de Gabriel Janer Manila (1982), i Trencaclosques, programa realitzat pel Centre Territorial de TVE a Balears (1990). Ha enregistrat els disc compactes Com un pern de rifa (1985); Demà és festa (1988); Trencaclosques (1990); Les millors cançons infantils (1993); Xica pica pollerica (1993); En Joan Petit quan balla (1995); Cucorba té 3 pallassos (1998); Prou de mollor (2001), i Cucorba. Cançons i danses a infants (2002).

El 1988 fou guardonat amb el Premi Francesc de Borja Moll. El 2002, i per celebrar els 25 anys de la seva fundació, edità el llibre Cucorba. Cançons i danses per a infants.

Pere Serra Colomar, «Pere Gallet» (dinamitzador cívic i social)

Nascut a Formentera el 28 d'abril de 1928.

De jove va treballar durant 12 anys de cuiner a diverses companyies navilières. Posteriorment es va dedicar a la pesca, ofici que va exercir durant anys fins a l'edat de 58, moment en què es va jubilar.

Va formar part de l'equip de govern de l'Ajuntament de Formentera després de les eleccions municipals de 1979 i va exercir la política durant tres legislatures. Va gestionar la venguda del primer assistent social amb què ha comptat Formentera.

Va compaginar la seva feina política amb l'activisme dins el moviment associatiu de Formentera. El 1978 va crear el sindicat agrícola Unió de Pagesos, germen del primer club social per a persones majors de l'illa. Aquest col·lectiu s'ha destacat per la seva feina contínua en la difusió de la cultura popular i les tradicions de Formentera. Va ser president del casal de jubilats del Cap de Barbaria, i ara és el coordinador d'aquest casal dins el Club de Sant Francesc, del qual la seu del Cap de Barbaria és una extensió. Gràcies a les seves gestions es va dur a terme la reforma i millora de la esmentada seu abans, inaugurada pel Govern de les Illes Balears l'any 2002.

Pilar Benejam i Arguimbau (pedagoga)

Ciutadella de Menorca, 1937.

Mestra de primera ensenyança (1961). Doctora en Pedagogia per la Universitat Autònoma de Barcelona (1985).

Començà com a professora ajudant de Pedagogia. Escola de Magisteri Jaime Blanes, Barcelona, curs acadèmic 1960-1961. Actualment és catedràtica d'Universitat, àrea de coneixement Didàctica de les Ciències Socials del Departament de Didàctica de la Llengua, la Literatura i les Ciències Socials.

Ha publicat nombrosíssims articles de didàctica i alguns llibres, entre els quals destaquen: Enciclopèdia de Didàctica Aplicada, 1974; La formació dels mestres, en perspectiva escolar, 1980; Les Illes Balears, 1984; La professionalització docent, 2001, entre d'altres.

Ha participat en diverses ponències i conferències com el I Congrés de Moviments de Renovació Pedagògica, 1983, I Encontre de Professors de Geografia d'Escoles Universitàries de Magisteri, I Jornades Estatals d'Experiències Educatives, 1998 i

També ha participat en programes d'innovació didàctica com el Seminari sobre la reforma de la formació del professorat, cursos de formació del professorat en pràctiques, entre d'altres.

Ha dirigit set tesis doctorals i ha rebut una sèrie d'ajudes a la investigació.

Elena Gómez Servera (gimnasta)

Manacor 1985.

Començà donant les seves primeres passes en el món de la gimnàstica en el club Gimnàs de Manacor a l'edat dels 6 anys.

El seu aparell preferit és la barra d'equilibris i el que li agrada menys el salt.

Actualment el seu Club és Club Cor Olímpic i està Federada a la Federació Balear de Gimnàstica.

Prest va començar a destacar com a professional dins el món de la gimnàstica artística.

El 2001 va aconseguir la desetena posició als Mundials de Gante (Bèlgica).

El 2002 va aconseguir la setena plaça als Europeus de Gimnàstica Artística a Patras (Grècia), també es va proclamar campiona d'Espanya Absoluta, i entrà així en la història de la gimnàstica artística.

Després d'aquests guardons aconseguí el màxim proclamant-se campiona del món de sol en els mundials de Gimnàstica Artística per aparells a Debrecen (Hongria).

Convertint-se en una gimnasta d'élite mundial i complint el somni de tot esportista, va veure recompensat l'esforç i el treball en un gran reconeixement.

Guillem Vidal Andreu (jurista)

Palma 1941. Jurista.

Llicenciat (1963) en Dret per la Universitat de Barcelona.

Fou jutge de Maó (1967-70) i de Sabadell (1970-79) i magistrat jutge de Palma (1979-86).

Entre 1987 i 1994, ocupà el càrrec de president de l'Audiència Provincial de Palma.

Des de 1994, és president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Ha estat professor de la Universitat Autònoma de Barcelona (1973-75), de la Universitat de les Illes Balears (1992-94) i del Centre Universitari Fundació Sant Pau, de Barcelona (1995-99).

Formà part de les comissions redactores de la reforma de la Compilació del Dret Especial de les Balears (1990) i de les Regles Mínimes del Procés Penal (1990).

Ha publicat articles a les revistes especialitzades Cuadernos de la Facultad de Derecho i La Ley.